

МУЗИНИ ВЕТРОВИ

(Дивертизман)

Срба Митровић

Красна је селендра наш град у коме громопуцателне музе не траже мамипирд апотекарски, већ држећи се за руке вртовима журе где их швалери из Књижевног друштва примају у наручју. Али, не лези враже, ономад се проток обрну. Музе зашкрапише зубима од сухог напона у гениталним и осталим шупљинама, а књижевници прозукнула гласа ни да помену запрц, камоли да јарболе дигну и заплове између лукобрана у Њихај океански. Свима застаде дах, па забраза без предаха, а горе од куге, муга утрун влажне дотоке и спојеве, и показа канџе ошtre и хладне као Луциферов пимпек.

Превод из књиге »Стављање на калуп мештара уметности да се прошире за употребу« — од Анонима, XVI век, уникат из библиотеке »Виктор« Париског универзитета.

Док је Мајкл Џордан забијао кошеве у најбољој баскет-лиги на свету,

Док се Дејо Љизгао на гузовима по скупоценој трави Сан Сира очарајајући ТВ гледаоце својим биберастим погледом,

Док се срцепарајућа тишина дизала из главе безименог Индијанца—глуваћа над кристалним врховима Анда, према обележеним звездама у сазвежђу Близанца,

Док су велике тиграсте мачке у прашумама Индије водиле љубав пред торцидом мајмунског племена које се пакленом дреком ишчуђавало краткоћи и учесталости мачијих заскока,

Док су црње у Вилици из блех инструмената издувавале психodelичке тонове, а певачи широм планете развлацили једну исту мелодију ишчекивања апокалипсе,

Док је Чон Вејн тачно у подне корачао ногу пред ногу, и у седамнаестмилионитој пројекцији, знајући сценарио вршком сваке своје преостале длачице, хладно прилазио месту фiktivnog обрачуна,

Док су шипаричке душе хлапиле испод кестенова на Ташмајдану враћајући у зрак чекињу Попиних стихова,

Док се у бокакоторском фјорду гомилало облаче, а на Ивановим коритима вражја сила изасипала све океанске воде,

За време, далеко, далеко негде покрај Вас,

Главато детенце тамне масти од својих четрдесет година гужвало је исписане листове папира гурајући их пода се,

То једно од преосталих пет-шест милијарди светских чуда,

Мијо Раич заправо, јунак толиких згода и једне једине незгоде, свог рођења,

Узе се у памт и рече:

■ A!A!A!A!A!A!

Што се учи то се зна!

■ Papa loves mambo,

Mama loves mambo...

(На шта се пана Годзила насмеши благо дајући оправт без идеолошког предзнака);

■ Кликнути мишем једном или двапут, није иста ствар!

Али ствар је увек иста

Када пролеће олиста,

Брућа као бећна глиста.

■ Од воћних салата и пешачких острва неразумно је градити отракизам. Тако се не стиже у Савет Европе!

■ Тучак баћо, сем своје основне намене да спроводи, одводи и доводи телесне сокове и шлаг на њихово право место, може послужити скорији свему што живоме човек притреба. Укуцати ексер, ломити ораће, вадити коштице из воћа, подићи терет згодан и носити га но не далеко, крманити, обрисати сузу лепо сиротици, бушти и бургјати и најчвршћу стену, глачати паркет и субе, пајати, писати по снегу, ломити кости, вадити бисере, телефонирати. Може бити мухоловка, метак, фрула, конопац за веш, полуга, мач, оклагија, топуз, мамуза, лепеза, топлотни извор, одморзивач, четка, рало, антена, украс. Њиме се одвајкада лече најтеже женске болести, музе школују глас држећи се њега, шири и иначе опсег гласа но само према вишним тоновима, служи у медицини при суптилним и дубоким захватима. У млекарству и рударству не може се без њега. И-хај! Што је јако важно имаш се увек за шта придржати и ближњега услужити. Велика је то ствар! Додуше не увек и не увек кад треба. Понекад уме да откаже јер је психолошки независан. Но и бог није свемогућ! Е, а сад је Раич тргну чокањ од фртаља и дозвао сијасет муза: Дунђерску Ленку, владарку климактеричних нова, Чедо бело гост-н Радичевића, све оне фемке господина Јована Авакумовића које ће се испак «дати намолити», Милу келнерицу угодну Г. Јакшићу, госпа Ружу Змајовину, коринтску хетеру господина Војислава која у обиљу курајлија чезне за оним првим и давним, извесну Софку Врањанку, певаљку какогод је окренеш, па Владичино безимено аванче за вечеरњу службу

роду, па ону што можда спава ил се залуд нада госпон Дису који се запио, па сведшу судругу Г. Пандуровића, па виле горске, речне и приморске што песмом дозивају јунаке под гасом, па кују Видосаву и Биљану још, чистунцу с уфлеканим вешом, па Косовку девојку с њезиним дубоким кондиром за причест дезертиралих јунака, затим редове јелечкиња-барачкиња које чврсто држе ствар у рукама и многе, многе још, негда чедне, а сада зачамеле на полицама библиотека док се присећају завртња и одвртке, чука и бургије, чукања и гланцања и других алатки и послова и беспослица, па библиске женске, грешнице преиспљене, од прамаке Еве, моногамке по сили усамљености брачне, до Содомљанки и Гоморанки, шампионки промискуитета и родоскврнућа, али и Марију што оста девица после свега, па лепу Јелену ратохушкачицу о којој сањају краљеви и војници, па Пенелопу што тка све у шеснаест, па Кирку која воли и свиралу и свирку, па две непознате дроце којима дадоше застрашујућа имена Сцила и Харибда не би л се мастурбација одржала као подстrek имагинације, па Лауру што задоби душу ал не и тело Песниково, па Лејру што ушмркава билateralno и симултано вернике и невернике, па свету Терезу уснулу и несвесну да је нечије избочило пробада до саме дијафрагме, па либидозне сестре Брик што на се насукаше пола курате Европе, о њима се певало, молерисање су анфас и ангуз, а надамо се да ни остало није изостало, па Барбару иштрцану у Бресту са свих страна, не само од кише, па Наталију смртоносницију Александра Сергејевича жељну француске конверзације, па матуру плесачицу Исидору, бољу од сваког накитњака, па Валентину чији »славуји певају«, али и Бокачове славујуће ловцике, па Бодлерове електризоване мачке, Лоре Лай позиварку, Поову Анабелу Ли која је тек у стварности била и сама »за повалити се«, Берименову војјерску љубавницу што »тело пуни пилећим паприкашом« и многе флинте опеване у свим временима па и садашње сидишице и дезодорисане камењарке.

Па их послужи чувеним колачићима за отварање путева господњих по рецепту великог доктора Алкофрибаса.

И, деси се чудесно, мироточиво-сумпорно, сумагличасто, оно што се на седмоме небу држи за обичну ствар која буди оптимизам, а код нас у долини плача узима се углавном као недоличношт »кварења ваздуха«.

Запрата са свих страна као да је развигор бануо у лугове, процвета ружа на камену и каран菲尔 на песниковом гробу.

Оћеш! Сад је требало пренети у разум оно што је било у чулима, издвојити, ускладити гласове, од раштрканих песмуљака уобличити симфонију, од свакојаких значина и миротија миксовати окус, од расутих испрдака и цијукања створити опус.

Камилица и мента ту не помажу, ни милиција, ни политичка подобност, па чак ни *deus ex machina*.

Раич се заблену у неизмерној пучанству размештеној крај ТВ апарату: у домовима, у домовима за старе и изнемогле, у домовима за напуштену децу и свуда где песма чува домољубље. Све је врило у устремталој нежности музиних ветрова. Густо прамење аподиктичких запаха овијало је благословене главе и главиће као ореол, додатни меухриji по-charge пукцетали су као из отворене флаше кока-коле или као култ личности у казненим заводима широм планете. Леди Ди се и не осврће више за својим у зрак пуштеним благословом, секрет генералних секретара и генералних секретарица мешао се са знојем и сузама милиона и сви су помишијали на долазећи и посuvраћени крај времена. Све се предавало својој издавојности и доживљавало самоспознају која је претила да униши ово мало хаоса и свет претвори у рајско насеље.

Раич се опет узе у памет. Требало је све вратити у првобитно стање жудње и оскудице. Мијо Раич, спасилац толиких посрунулих песника, ревитализатор устајалих и надобудних брабоњака, куцаштуц компањон барбагенија и генобарбара, варварин по духу, слухиста по образовању, мрдну својом седајућом и свезнајућом основном површином, а прстом указа према:

1. Сендвич небеском који није смео да буде поједен до краја — по која рупа у озонском омотачу добро ће доћи да се даси и зајаси окушају у етеру с безочним ништавилом, а етернитет ушета у заветрину, у просторе проветреног небосклона.

2. Па показа према спасоносној појави замора материјала у Мајку Џордану, у Деју, у безименом Индијанцу-глуваћу у Андима, у тиграстим макама и мајмунском племену у Индији, у црњама у Вилицу, у Чону Вејну, у шипаричким душама на Ташмајдану, у главатом детенцу од скоро четрдесет година негде покрај Вас и у свим учесницима најављене пропasti света широм драгих отаџби, домовина, срезова и месних заједница.

3. И указа, али сада не какијростом, већ свим истуреним деловима свога просветљеног тела у једном једином правцу, према изворишту ветрова и недалеком бездан-бунару украшеном хомункулусом.

Било је то у последњи час! Ал овај пожртвован покрет указивања, радикалан колико и хуман, свеза га у грч болан и непроболан. Спасив овај загонетни свет, Мијо Раич нанесе себи дубоке унутрашње повреде на раду. Пити или не пити, није више било питање, већ како принети сатиљак једним уснама? Укочен као Пријај Мијо Раич отпоче свој век патње. А шта је с ветровима?

Е, погодите се сами! Чаролија је иначе у чврстом агрегатном стању у изложима књижикара. Отворите Пандорину кутију, или неку другу близку кутију, шкатуљицу или дозу. Читајте о себи!